

Adalék

(Németh Zoltánnak)

A nemlétből
kilakoltatott önfejű,
nyakas Isten
leül arra
a székre, ami a színpadon
keresi a helyét,
s amire az előadás alatt
a szereplők közül
nem ül rá senki.

Kezdetnek

Ahogy a véletlen
ki van találva,
ahogy kiugrik a bőréből,
mint a nyúl a bokorból,
úgy tart számon engem a
honvágy,
fogatlanul és egymásba
fogódkodva a
magamutogató
felejtéssel,
ott, ahova éppen csak
megérkezni tud az idő,
s elcsúszik a befagyott
jóreményen.

Négy soros

Egyik kritikusom szerint
gyakran emlegetem szövegeimben
az Istent, mindig valaki helyett,
aki a világot teremtette.

Tovább

Apám sírjánál meditáltam,
közben a temető bejáratához
tolva kerékpárját,
megállt mögöttem az Isten,
szerettem volna máshol
lenni éppen, de éreztem,
mondanivalója van
a számomra, tudom,
belelát a fejembe, nem csoda, ha
nem tudtam tőle imádkozni,
így inkább odamentem hozzá,
mindent
meggyóntam, szóról szóra,
s éreztem, hogy apám feloldoz.

Hagyaték

Isten ma szétszórt,
akárcsak a világegyetem,
amit a semmiből
teremtett,
az iskola
nagyszünetében,
amikor a lusta tanuló
igyekszik
lemásolni a házi feladatot
a szomszédjától,
közben meg
fülön csípi a tanára.

Kezdetnek

(Payer Imrének)

Megengedem a csapat, ahogy folyni kezd
a víz, összepisálom magamat, nem
tehetek róla, ahogy az Isten sem
a teremtésről, aminek meg kellett
történnie, ez a legvalószínűbb,
máskülönben kétszer léphetnének
ugyanabba a folyóba, mely árvíz
idején magával sodorja a szabadságot,
mint az autókat, meg a rohanást magát,
megengedem a csapat, nem jön a víz,
csőtörés van a faluban,
a fővezetéken, hát bepakolok
a mosógépbe, és úgy érzem, erről is
én tehetek, mint a hitetlenek a teremtésről.

Ártatlanság

Anyám szeretetre vágja az almát,
szerencsére ebben az évben
több darabra, születés volt
és nem halálozás, a halhatatlanság
nyom nélkül távozik,
nem akar nehéz helyzetbe
hozni senkit,
hagyja, hogy egymásnak
örüljünk, hogy tovább formáljon
bennünket
az örökifjú elmúlás.

Alkalmi vers

Az irigység összetart,
tágítja a teret,
mint agyat a hontalanság.
Ebből meg mindig
az sül ki,
ami a szíveden, a szádon.

Képzeleted
merő felismerés,
érzi, amikor
a mélységet a gödörbe
lököd,
de akár lőheted is,
ha végképp félreértenélek.